

V dnešnom evanjeliu ma zaujali tri skutočnosti - spôsob odchodu mladšieho syna, reakcia staršieho syna na návrat brata a otcova obhajobná reč.

Mladší

syn si požaduje polovicu majetku svojho otca. Čo je však zarážajúce, neprosí oň. Jednoducho si ho pyšne nárokuje. Berie to, čo by mal dostať až po smrti svojho otca. Dedičstvo sa získava až smrťou závetcu. Otec bez jedinej výčitky, bez toho, aby synovi dohovára, mu polovicu dedičstva dá. Syn sa vedome a dobrovoľne odtrháva od rodinných väzieb, berie si to, o čom si myslí, že mu právom patrí. Ved' stačilo byť len synom tohto otca, trochu „pritlačiť na pílu“ a už pyšne odchádza „užívať si život“.

Vzdialenosť

medzi otcom a synom však nie je taká veľká, aby ho nedokázala pritiahnúť naspäť domov. Odtrhnutý od zdroja života - pohodlia a istoty, ktoré mu zabezpečoval otcov majetok - uvedomuje si, že ako pyšne odchádzal, tak sa pokornejšie musí vrátiť.

Návratom

syna však otec akoby strácal oboch svojich synov. Prvý pre spáchaný hriech sa už necíti viac jeho synom. Poškvrnil otcovo meno. Očakáva trest. Ten však neprichádza. A hoci mu otec odpustil, on sám sebe odpustiť nedokáže. Takúto situáciu určite poznáme aj z vlastnej skúsenosti. Aj keď sme odpustenie zakúsili, v srdci nás to bolí, samy sa rozhodneme vymerať si trest. Pretože po vine automaticky musí prísť trest. Tak to máme v sebe zakódované.

Zatiaľ

čo v prvom synovi drieme nevykonaná spravodlivosť nad ním samotným, druhý syn si nárokuje otcovu lásku za vernosť. Je to vzťah „niečo za niečo“. Je to vzťah spravodlivej delby. Obaja synovia akoby ani neboli deťmi svojho otca. Vnímame v nich istú tvrdohlavosť, urazenú pýchu, nadradenosť nielen nad druhým synom, ale aj nad otcom, syndróm právo mať právo... Otec pokorne vypočuje požiadavku jedného syna, ale rovnako pokorne prijíma aj výčitku druhého syna. Otec je akoby transformátor medzi týmito svojimi synmi. Nevidíme, žeby mal radšej prvého alebo druhého. Svoju dobrotu a lásku prejavuje rovnako prvému synovi, keď ho prijíma ako tuláka, ale rovnako vnímame jeho veľkú lásku k staršiemu synovi, keď vychádza von a ide ho prosiť, aby sa hostiny zúčastnil a tak prijal svojho mladšieho brata. Nenúti ho. Nechá ho, nech povie, čo cíti. Chápe ho. Rozhodnúť sa musí on sám.

Otec

svoj skutok obhajuje, ale jeho posolstvo akoby ostalo nedokončené. Jeho obhajoba je akosi kostrbatá. Oproti priamemu a ráznemu argumentovaniu staršieho syna jeho reč ostáva akoby len obranná.

Ako keby nedokázal lepšie obhájiť svoj skutok. Jeho obhajobná reč sa centralizuje na dobro oboch bratov. Uvedomenie si, že odpustenie potrebujú obaja, nielen ten jeden mladší.

Príbeh

podobnosti ostáva akoby otvorený a čitateľ si môže urobiť vlastný záver.

Ponecháva našu fantáziu behať po lúkach predstáv a životných vzorcov, ktoré ponúkajú rôzne riešenie na takéto situácie. Sú tu tri postavy so svojimi postojmi. Otec, ktorý hľadá na dobro oboch svojich synov a odkladá všetko právo na tvrdosť a spravodlivosť. Starší brat, ktorý vidí len krivdu, ktorá mu bola spôsobená, nedokáže zabudnúť a vráta sa v minulosti. A mladší brat, ktorý si nedokáže odpustiť a tak prijať otcovo odpustenie a radšej by ostal sluhom.

Ktorého z nich si chcem vybrať za vzor hodný nasledovania?

Ilustračný obrázok: Charlie Mackesy

Radka

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)